VOLUME 58, NO. 16, AUGUST 15, 1966 58. ÉVF., 16. SZ. 1966, AUGUSZTUS 15.

Evangéliumi Hírnök
GOSPEL MESSENGER

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America — Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja

JÉZUS mondá: "De kell, hogy előbb hirdettessék az evangélium minden nép között." (Márk 13:10.)

KRISZTUS MINDENEK FELETT

DR. UDVARNOKI BÉLA ELŐADÁSA A KONVENCIÓN

"Most is nagy bátorsággal fog magasztaltatni Krisztus az én testemben." (Filippi 1:20)

Amikor a filippibeliekhez írt levelet olvassuk — különösen a második részt, együtt emelkedünk Pál apostollal. Mire a 11. vershez érünk és olvassuk: "Hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya dicsőségére, úgy érezzük, Haendel "Messiásából" felcsendül a híres Halleluja kórus a szívünkben.

A biblia sok része könnyekre fakaszt, más helye mély gondolkozásra és elmélkedésre késztet; van olyan rész, amely megvesszőz, van ami megvigasztal, de ez a rész *felemel.* Ezeket a magasztos és erős érzéseket nem bírjuk tartani sokáig. Ami felmegy, az lejön. Ez a mi lélektani természetünk. Ez történt Pállal, míg levelét írta. Érzéseiben lent, gyakorlati alapon kezdte, azután elragadta a lélek s Krisztus nevével együtt magasba röppent s utána ismét az anyaföldön találta magát.

Nem felemelő érzés az, hogy Krisztus fel fog magasztaltatni az egész földön,
hogy neve minden név felett való,
hogy nevére minden térd meghajol,
hogy minden nyelv vallja, hogy Ő Úr!

Szívünkben zeng a Halleluja, de azután mi is lecsendesedünk és kérdezzük: *Mikor? Ki fogja létrehozni?*

Várjuk a dicső időt, ábrándozzunk és gondolatunk kiterjed az egész földre s eltévesztjük szemeink elől, hogy Krisztus felmagasztalása itt kezdődik *nálunk,* még pontosabban: *nálam.* Ezt a kedves kötelességet, Krisztus nevének dicsőítését, nem teljesítheti a világ, ezt még a világ is tőlünk várja. A módot erre a dicső eseményre megadta az Úr s megjelölte az eljárást eképpen:

"Lássák a ti jó cselekedeteiteket és magasztalják a ti mennyei atyátokat."

Szálljunk magunkba és képzeljük el, mit látunk mi és mit látnak a pogányok?

Látunk sok szép üres templomot. Látjuk a különbséget a hétköznap és vasárnap között. A különbség az, hogy az Úr napján a legtöbb egyháztag vagy alszik, vagy iszik, vagy szórakozik. De ki dicsőíti Krisztust?

Van egy kis csoportja az Úrnak. Ez a csoport hiszi, gyakorolja és éli a keresztyénséget. De ebben a csoportban sem fénylik minden, mint a nap. Itt is felüti fejét egy idegen szellem, s a vezetőknek és hűséges tagoknak pironkodva kell takargatni a sebeket, amelyeket az Úr gyermekei egymáson ejtettek! Ki merné mondani: "Nézzetek rám, vegyetek példát és magasztaljátok az Urat!"

A helyzet az, akár tetszik, akár nem, hogy mi is tanulhatunk az ún. pogányoktól. A *mohamedánok* példát adtak a gyakori imádkozásra, a *buddhisták* megmutatják, hogy a világról le lehet mondani, a *hinduk* bizonyítják, hogy a vallásos elmélkedésnek és a csendes magábaszállásnak nagy lelki értéke van. Még az *indiánoktól* is tanulhatunk. Toronto egyik keleti külvárosában, Scarborough-ban indián temetőre bukkantak. A városrendezők kegyeletből meghagyták a temetőt és emlék-teret létesítettek. A tér közepén van egy halom, a halom tetején egy emlékmű s az emlékműn egy indián ima.

Ez egy pogány ima, de csak annyiban különbözik a keresztyén imától, hogy nem említi Jézus nevét. Csak egy mondatot idézek:

"Adj erőt, óh Teremtő, nem arra, hogy felülmúljam testvéreimet, hanem arra, hogy sikerrel harcoljak legnagyobb ellenségemmel: magammal."

Lépjünk ki a felelőtlen álom-világból s hozzuk Krisztus ügyét a valóságok határai közé. Ha túl messze néz merengő szemünk, nem látjuk saját magunk hiányosságait, s nem érezzük a felelősség súlyát. Krisztus ügyének az előmozdítása nem szép szavak hangoztatása nyomán, nem is szent ábrándozás következményeként jön létre, hanem személyes, gyakorlati keresztyén munka révén.

II.

"Most is nagy bátorsággal fog magasztaltatni Krisztus az én testemben." *Testemben?* Igen! földi, mindennapi, gyakorlati életemben. *Életgyakorlatban!*

Sokszor elkerüljük az egyszerű, természetes megoldásokat. Bonyolult és elvont fogalmak mögé menekülünk. A gyakorlati keresztyén Pál mondhatta volna szebben is: Magasztaltatni fog Krisztus az én *lelkemben!* Ez a kifejezés jobban hangzik a liturgiához szokott füleknek. De vajon ki értené ezt? Szabadon használjuk a szavakat: *lélek, lelki, lélekből,* de nem tudjuk meghatározni a szavak értelmét. Szerencsére senki sem kérdezi s így nem kell számot adnunk tudatlanságunkról.

Ki látta már a lelkét? Ki találkozott vele? Hisszük, hogy Isten lélek, s meggyőződéssel állítjuk, hogy a lé-

(Folytatás a 8. oldalon)

A SZERKESZTŐ ROVATA

Isten csodálatos szeretete

"Menj hamar a város tereire és utcáira és hozd be a szegényeket, bénákat, sántákat és vakokat." (Lk. 14:21, b)

Amikor elolvassuk ezt a bibliai verset, lehetetlen mindjárt tovább olvasni, vagy lapozni Bibliánkat. Tekintetünk a szavakra tapad. Szívünk megremeg s elménkben gondolatok sokasága támad s az egyetlen alapgondolat körül mozognak a kérdések. Miért törődik Isten ennyire az emberiséggel? Tudjuk, hogy a művész gyönyörködik alkotásában. De az a bizonyos alkotás az, amit Ő előállított. De az ember kevés ideig maradt az, aminek Alkotója készítette. Esése után is azt kell lássuk, hogy ártatlan állapotát nagyon hamar elhagyja minden ember, aminek következtében olyan beteg lelkiállapotba kerül, hogy ezt a szomorú kijelentést kellett tegye Isten: "... Minden fej beteg és minden szív erőtelen. Tetőtől talpig nincs e testben épség, csupa seb és dagadás és kelevény, amelyeket ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal sem lágyítottak."

Ennek értelme pár mondatban az, hogy ország és egyház, főember és alattvaló annyira megromlott, mint egy elmérgesedett kelevény, amely önti magából a kitermelt undokságot.

Hol van hát magyarázata annak, hogy ilyen állapotban is törődik vele a jó Isten?

Felkereste személyesen. Tartotta vele a kapcsolatot követség által. Támasztott közülök tüzeslelkű prófétákat. Elküldte "Szerelmes Fiát" s általa adja tudtára az egész világnak, hogy mennyei országában terített asztalt készített tékozló gyermekei számára. Nem baj, hogy a betegségben lehullottak tagrészei, vagy elnyomorodtak végtagjai. Hiszen Mefibóset is ott ült a kegyes lelkű Dávid király asztalánál annak ellenére, hogy sánta volt mind a két lábára ...

Ehhez az asztalhoz hivogatja Isten az embereket szüntelen. De az ünneplés rendezésének ismertetésében rámutat nemcsak önzetlenségére, de végtelen gazdagságára is.

Küldötteinek azt az utasítást adja, mondják a meghívottaknak: "... már minden készen van ... hamar a város utcáira és tereire s hozd be a szegényeket, bénákat, sántákat és vakokat." A város terein vannak az alkalmat leső társadalmi naplopók. Utcákat járják a társadalmat szolgáló alkalmazottak, de ott játszanak a gyermekek is. Ott vannak azok is, akik részben Istennek s részben a világnak akarnak szolgálni és ezzel a magatartással kétfelé sántítanak egyszerre. Ott garázdálkodik a társadalom fiatal növendéke. Ott botorkál sétapálca segítségével az aggastyán. Ott sírdogál gyermekeivel az otthonból elűzött hitves. Ott ténfereg részegen a férj és apa, már heti keresete nélkül. Ott vannak a világtalanok, akik felett fellegek tornyosulnak állandóan. Nem látnak sem felfelé, sem befelé. Nem tudják meglátni Istent a mindenségben és így nincs reményük. Nem tudják felismerni a bennük élő bűnök özönét és nem látják azok következményeit. Nekik még most is ott ül a nagypénteki sötétség a jóvátételi Kálvária hegyén.

Ezek mind hivatalosak a mennyei Király asztalához s mivel ennyire szegény lelkiállapotban vannak, ingyen, jutalom nélkül akarja megvendégelni őket. *Minden kész!* — Üzeni nekik.

Jöjjetek úgy, ahogy vagytok. Megtépett, halálra fáradt beteges testtel. Csalódott, összetört szívvel. Felkorbácsolt lelkiismerettel. Önigazságaitok rongyaiban. Hullámzó kebellel. Könnyben fürdő reménysugárt lövelő szemekkel, mert aki hivat, az el is fogad. Csak az ajtón keresztül keressétek a bemenetelt. Ott áll a végtelen Szeretet és rátok veti a megkegyelmezés fehér palástját. Homlokodra csókolja szeretetének pecsétjét s közben füledbe súgja:

"Veled vacsorálok és te is Énvelem!"

M. A.

A lélek létezése

(II. Kor. 5:1-4, 18)

Igaz és hamis lelkek létezését világosan magyarázza meg az apostol ebben a levélben és ezt meg is értik azok, akik szeretik a mi Urunk Jézust. De mivel a világ népének nagyobb részben nincs fogalma, vagy pedig téves felfogása van a lélek létezéséről, arra fogok törekedni, hogy e sorok által és az evangélium fényével, a lehető legjobb megvilágításban ismertessem ezt a nagyon fontos témát.

A mi tanító mesterünk, Jézus is azt helyezte előtérbe, hogy átvilágítson a lelki sötétségen és az örökkévalóságot helyezze a mulandóság fölé, vagyis a lelkes testi embereket lelkiekké nevelje. Az úri ima szövegébe is belefoglalta a lelkek országa eljövetelének a kérését, amely országot csak az újjászületett lelkek fogják örökölni, amint mondotta Jézus Nikodémusnak.

Mivel a lélek láthatatlan, a világ láthatatlan fejedelme könnyen elhiteti ennek nemlétezését. Elhomályosítja az angyalok fényét, sőt letagadja az Isten létezését is. De Jézus fényt derít a lélek létezésére, amikor azt mondja: "Az Isten Lélek és akik Őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják."

Pál apostol lelkes testeknek nevezi azokat, akik csak a test létezését hiszik, és nem tudják felfogni azt, hogy vérüket a lélek, vérük pedig a testet tartja életben.

Ezt nagyon könnyű megérteni, mert ha a vért kieresztik a testből, a test nem élhet tovább. Vagy ha a lélek kimegy a vérből, hiába marad a testben a vér, az csak élettelen tárgy marad tovább. Egy ilyen testbe hiába ömlesztenék át a legjobb minőségű vért, nem elevenedne meg. De ha ezt teszik egy élő testtel, amelyben benne van a lélek, gyorsan elősegíti a test felépülését.

Kétféle lélek lakik az emberiségben és amilyen lélek lakik az emberben, olyanná alakítja a testet. Ezért van az, hogy a lelki ember hamar meg tudja állapítani azt, hogy milyen lélek lakik abban az emberben, akivel pár órán át beszélt ...

A valódi egyén nem a test, hanem a lélek. A vér és a test, csak sátora a léleknek, amelyből ha eltávozik, meghal a test, de a lélek visszatér Istenhez (Pré. 12:9).

Jairus leánya meghalt, de amikor parancsolta Jézus, hogy keljen fel, akkor visszajött annak lelke és feltámadt. Ez az eset is azt igazolja, hogy a lélek az egyén a test nélkül.

(Folytatás a 4. oldalon)

A KRISZTUSI INDULAT

"Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Jézus Krisztusban!" (Fil. lev. 2:5.)

Az apostolok leveleiből megállapítható, hogy az őskeresztyén egyház gyülekezetei nem voltak teljesen egyformák. Egyek voltak Krisztusban, de helyi vonatkozásban, értve ezalatt a lelki élet színvonalát, különböztek egymástól. Ez a különbség a gyülekezeti bajok terén mutatkozott.

A filippei gyülekezetben rendben folytak a dolgok, ott nem volt sok baj. Az apostol felsorolja az erényeit: a testvéri kör szeretete, az intés szabálya, a közösség ápolása, a vigasztalás gyakorlata és a könyörületesség cselekedete. Élete örömének és apostoli tevékenysége koronájának nevezi a gyülekezetet.

Egy közmondás azt tartja, hogy a szeretet megvakít. Pál apostol nagyon szerette a filippeieket, de ez nem zavarta a tekintetét annak a meglátására, amiben még hiány volt a gyülekezetben. Ezért mondja nekik: Ha helye van köztetek annyi szépnek és jónak, tegyétek örömömet teljessé azáltal, hogy egyenlő indulattal jártok el.

Mintha ebben még hiány lett volna Filippiben. Erre a bajra, a gyülekezet egyenlőtlen indulatára, tud egy jó megoldást: a krisztusi indulat térhódítása a szívekben. Mielőtt szó esne a krisztusi indulatról, foglalkozzunk egynéhány szóval az emberi indulat fogalmával.

Mi az indulat? A válasz erre ez lehet: az indulat egy elindító erő. Az a benső erő, amely gondolkozásra késztet és cselekvésre ösztönöz. Így is mondhatnánk: Az indulat elindítja a lélek aktivitását és a szunnyadó erőből tevékenységet vált ki. Ennyit az ember indulatáról, mely halvány mása a krisztusi indulatnak.

Milyen volt a Krisztus indulata? Pál apostol a filippei levél második fejezetében, az ötödik verstől a nyolcadikig, fenséges szavakkal vázolja.

"Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Jézus Krisztusban, aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté és szolgai formát vévén fel, emberekhez hasonlóvá lett. És amikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén mind halálig, mégpedig a keresztfának a haláláig!"

Ez a fenséges szavú szózat a krisztusi indulat dicshimnusza. A menny királyának ez az indulata váltotta ki azt, hogy a szíve megindult a bűnében sínylődő ember állapotán, mert nem nézhette tovább, hogy az emberiség miként siklik mind mélyebbre a kárhozat lejtőjén. Ezért "üresíté meg önmagát", az apostol szava szerint, vagyis, ezért hámozta le magáról isteni mivoltának minden kiváltságát és dicsőségét. A krisztusi indulata indította útnak a dicsőség Urát, hogy mint egy szegényes kisded lásson napvilágot ezen a bűntől áztatott földön.

A hatalmas Isten egyszülött Fiából "az embernek fia" lett! Senki nem nevezte így el, Ő maga választotta ezt a nevet, hogy ilymódon is azonosítsa magát a földi ember sorsával. Krisztus emberré lett! Ámde ember sokféle van. Vannak gazdagok és szegények, urak és szolgák. Vannak hatalmasok és letiportak, méltóságot viselők s alacsony sorsban tespedők.

Milyen ember lett az Isten szent Fia? Az emberi sors sokféle tagozatának melyik szerepére vállalkozott? Az Ige mondja: "Szolgai formát vévén fel..." A menny Királya a szolgaember sorsát választotta magának. Nem kényszerülten, hanem önként. "Az embernek fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak" — mondta egy alkalommal —, "hanem azért, hogy Ő szolgáljon és hogy életét adja sokakért!"

A krisztusi indulat egy kettős forrásból táplálkozik, az alázatból és az engedelmességből. Krisztus, azáltal hogy emberré lett, az alázat útjára lépett. "Mint ember, megalázta magát..." olvastuk.

A krisztusi indulathoz hozzá tartozik az önként vállalt alázat. Nem a megaláztatás, hanem a megalázkodás. A megaláztatást mások végzik el rajtunk, a megalázkodás a magunk művelete.

A középkorban történt, hogy egy kolduló szerzetes egy előkelő házba tért be alamizsnát kéregetni a szegényeinek. Ott egy mulatozó társaság volt együtt. Amikor a terembe lépett, a házigazda felugrott és dühösen arcul vágta. A kolduló barát azelőtt nemesember volt és amikor ez a sértés érte, a kezei ökölbe szorultak. De csak egy pillanatra, míg a krisztusi indulat újból erőt vett rajta. Ekkor nyugodt hangon a bántalmazójához fordult: "Ez nekem szólt, most adjál valamit a szegényeimnek!"

Arról, aki önmagát Isten előtt megalázza, lepattan a világnak minden megalázó kísérlete.

"Engedelmes lévén..." mondja az Írás Krisztusról. Az engedelmesség ikertestvére az alázatnak, a kettő kiegészíti egymást. Engedelmesség nélkül az alázat csak egy külső póz, alázat nélkül az engedelmesség csak egy külső nyomásra elviselt kényszer. Aki krisztusi indulatra vágyik, kell, hogy mind a kettőt magára vállalja.

"Engedelmes lévén mindhalálig..." — mondja tovább az Írás. — Dehát nem időlegesen, hanem mindig, mindenben és mindvégig. A krisztusi indulatot nem lehet egyszer bekapcsolni és máskor kikapcsolni. A lelki síkon csak az jut célhoz, aki ezen az úton megállás nélkül végigfut.

Pál apostol arra intette a filippei hívőket, hogy eljárásukat szabják a Krisztus indulatához. Ez az intés nekünk is szól. Sokféle egyéni indulat zűrzavart okoz, a krisztusi indulat egyesít. Csak annyiban vagyunk az Úr Jézus Krisztus igaz tanítványai, amennyiben az Ő szent indulata uralja az életünket.

Kérjük a kegyelem Urát, hogy szabadítson meg mindattól, ami útját állja annak, hogy szívünk gondolatát, ajkunk beszédét és életünk cselekvését uralja az az indulat, mely volt a Jézus Krisztusban.

Lant Emil

A NEW YORK-I GYÜLEKEZET RÁDIÓADÁSA

Négy államban: New York, New Jersey, Pennsyvania és Connecticut államokban hallható adásunk minden második és negyedik vasárnap délután 1:15-kor a WHBI-FM 105.9 hullámhosszon.

Kérjük testvéreinket, hogy hallgassák adásunkat és imádkozzanak rádióműsorunkért, továbbá hívják fel magyar ismerőseik, rokonaik figyelmét magyar adásunkra.

Rádióadásunk egyetlen célja, hogy "személyeket megmenthessünk". Írjanak nekünk testvéreink és írják meg észrevételeiket adásunkkal kapcsolatban. Címünk: Hungarian Baptist Church, 225 East 80th St., New York, N.Y. 10021.

EVANGÉLIUMI HÍRNÖK
GOSPEL MESSENGER

OFFICE OF PUBLICATION
9029 Lorain Ave., Cleveland, O., 44102

Published semi-monthly
Hungarian Baptist Union of America
225 E. 80 St., New York, N. Y. 10028

Editor — Szerkesztő:
Rev. ANTON MOLNÁR
1370 Michigan Blvd.
Lincoln Park, Mich. 48146

Second Class Postage Paid at Cleveland, Ohio.

Subscription fee: $3.00 per year

Előfizetés és címváltozás
erre a címre küldendő:
Mr. John Szász
1619 Edward Avenue N. E.
Canton, Ohio 44705

Printed by
CLASSIC PRINTING CORPORATION

Az aratás a világ vége

(Máté 13. 34—43.)

2. rész

A vetés-aratás a gazdasági munkában a kenyérmagért történik, hogy éhen ne pusztuljunk. Három főrészből áll az aratás: Sarlózás (levágás); cséplés (összetörés); és a mag különválasztása nemcsak a konkolytól, hanem minden égésre szánt szemettől, polyvától-szalmától.

Máté 13:30, 41:49-ben következetesen úgy van írva, hogy először a konkoly, tehát minden szemét összegyűjtése megy végbe, érthető is, hogy ennek így kell lenni, hogy ami Isten országa számára idegen anyag, az csak botránkozást, zavart hoz Krisztus testébe, ami az egyháza. Amint hogy a mi testünkben is zavart okoz minden idegen vagy felesleges anyag és gond.

Itt van a magyarázata annak, hogy csak aki figyel, mutatja meg az Úr az értelmet és általa szabadítását. Más vagy semmit nem lát, nem vesz észre, vagy éppen az ellenkezőt olvassa és magyarázza ki az Úr szavaiból.

A vigyázás a szív és gondolatok megtisztításával, tehermentesítésével kezdődik. Akiben megvan ez a reménység, az mind megtisztítja magát, amint Ő is tiszta! (1. János, 3:3).

A világaratásnál az Úr mindenütt következetesen nem kaszát, hanem sarlót mond. A sarló mindent levág és azt mindjárt kévébe is kötik. A kévékből csak az aránylag igen kevés búzamag kerül a csűrbe, a kéve mindenestől a tűzre kerül, mert a szalmára és a polyvára ugyan nagy szükség volt, hogy a magot védje és kifejlessze, ám az aratásig volt csak reá szükség. Az aratás, sarlózás már egészen más követelményekkel jár.

A kéve nem mindjárt kerül a tűzre, előbb azt össze kell zúzni. A szórólapát az ember Fiának kezében van, aki megtisztítja a szérűjét és az Ő gabonáját csűrbe takarítja, a polyvát (és minden szemetet, gazmagot, sőt a könnyűnek talált csenevész búzaszemeket is) megégeti olthatatlan tűzzel (Máté 3:12).

Akinek ez nem elég világos, János apostolnak adott külön magyarázatban (Jel. 14:14-16) a Jézus Krisztus Egyházának megtisztításáról van szó, ott részleteiben láthatja, hogy az aratás sarlózásában a keresztyénség sorsáról van adva tiszta jövendölés.

Mert Tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mindörökké! Egyedül Tiéd Uram, Mindenható Isten, óh szentek királya, ki teremtetted a mennyet és a földet.

Az Úr valószínűleg ma is így szólna tanítványaihoz: Ha a földi dolgokat nem értitek (tudniilik eléggé), mimódon értenétek a mennyeieket?

A Szentírás beszél a mennyben lefolyt nagy viaskodásról, amely a menny két hatalmas angyalfejedelme között indult meg és a pusztában, illetve a Golgotán dőlt el. (Jel. 12:7-12).

A sokféle neveik közül a jobboldali angyalseregek fejedelmének neve Mihály (Jézus Krisztus) és a baloldali angyalseregek fejedelmének neve Lucifer (a régi kígyó, vagy sárkány), aki az egész földkerekséget elhiteti, miután a golgotai győzelem levetette

(Folytatás a 7. oldalon)

A lélek létezése

(Folytatás a 2. oldalról)

Pál apostol is azt írja a korintusiaknak, hogy mindnyájunknak meg kell jelenjünk Krisztus ítélőszéke előtt, hogy mindenki elvegye jutalmát annak, amit a testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt. (II. Kor. 5:10).

Figyeljük meg úgy az Úr Jézusnak, mint az apostoloknak tanításait, s azokból megértjük, hogy a bennünk lakó lélek fog számot adni Krisztus ítélőszéke előtt azért, amit testben cselekedett. Nem testben, hanem lélekben fogunk megjelenni az ítélőszék előtt.

A lelki testek láthatatlanok testi szemek által, mert azok mennyeiek. A test világossága a szem. Ezért láthatjuk az anyagot, vagy általában a testi dolgokat. De a mennyeiek meglátásához hit-szemek kellenek, amíg testben vagyunk. Amikor itt hagyjuk ezt a földi testet, hitünk látását felváltja egy tökéletes látás.

Amilyen rövid az ember testi élete, olyan rövid a látása is. Csak a sírig lát. Az újjászületésre azért van szükség, hogy meglássuk a mennyek országát is és ne csak ebben az életben reménykedjünk Krisztusban...

A reményt vesztett öngyilkosok azt gondolják, hogy megszabadulnak kriminális bűneik büntetésétől, ha véget vetnek életüknek. Nem gondolnak arra, hogy van valaki, aki úgy a testet, mint a lelket is elveszteti az örök tűzben. Öldöklöjétek meg azért a ti földi tagjaitokat (Kol. 3:5).

Fel kell ölteni amaz új embert, amely Isten szerint teremtetett az igazságra és a valóságos szent életre!

Ki kell jönni a hitetlenség sötétségéből és növekedni kell Isten beszéde által. Lelki életet élni és benne mindvégig meg is állani, hogy üdvözülhessünk!

M. J.

A jókedvű adakozó a szférák üteme szerint él. Isten nagy természet-törvényével van összhangban és azért szereti Isten, mert a saját művére ismer benne.

☆ ☆ ☆

A hadisarc, melyek lelkünk ellensége bűneink miatt ró ránk, sokkal nyomasztóbb, mint az Isten országa által reánk kivetett adó.

☆ ☆ ☆

Isten nem aszerint méri az adományokat, amit adunk, hanem aszerint, amit visszatartunk.

☆ ☆ ☆

Aggályaink legyenek gyorsfutású paripák, melyeken Istenhez menekülünk; erősfúvású szél, mely bárkánkat az ima kikötőjébe hajtja.

Ami nagyon fáj

Álmatlan éjszakák kínos vergődése közepette, vagy nappali magányos óráimban lelkemet tépi, gyötri, marcangolja egy kínos gondolat; egy kínos kérdés, amire mindeddig nem kaptam feleletet... A magyar lelkület, a magyar közfelfogás saját nemzetiségünkkel szemben már kora ifjúságomtól fogva megfoghatatlan volt előttem...

Mindig csodálkoztam azon, hogy a magyarok közül oly sokan feladják magyarságukat.

És már gyermekkoromban csodálatba ejtett, hogy más nemzetiségbeliek milyen hűséggel ragaszkodnak anyanyelvükhöz, nemzetiségükhöz.

Sorsom úgy hozta, hogy hosszú éveken át egy nem-magyar anyanyelvű gyülekezetbe tartoztam, de ott magyar nyelvű evangéliumi gyermekmissziót folytattam. Ez időben bőven volt alkalmam látni, hogy mily ragaszkodók más nemzetiségbeliek a saját népükhöz, anyanyelvükhöz. Láttam Vácról és máshonnan bejárni a gyülekezetbe hívőket, hogy saját nem magyar anyanyelvükön hallhassák az igét. Volt egy testvérnőnk, akinek férje magyar gyülekezetben volt prédikátor, de ő nem adta fel nemzetiségét férjéért, és leghűségesebb tagja volt saját anyanyelvű gyülekezetének és a magyar gyülekezetből mindig az eléggé távol levő gyülekezetbe jött át.

Ugyanez időben egy másik testvérnőnk is volt, akinek férje orgonista, gyülekezeti vén volt egy magyar gyülekezetben és bár az imaház udvarán lakott ő is, de hű maradt anyanyelvéhez és nem oda járt, ahol férje szolgált, hanem hetenként kétszer-háromszor ott volt a saját anyanyelvű gyülekezetében.

Nagyon sok ehhez hasonló esetet tudnék még leírni...

Láttam a 40-es években magyarokat, akik a tömeghisztéria hatása alatt felfedezték, hogy ők nem is magyarok; ők a világ vezetésére hivatott úrnéphez tartoznak és Magyarországon idegen nevet adtak önmaguknak; így a Szél-ből Wind lett; a Szabó-ból Schneider; az Asztalosból Tischler, stb...

És látom itt Amerikában, hogy nincs talán még egy nemzet, amely oly hamar feladná nemzetiségét, mint a magyar. Sokan legfontosabbnak tartják nevük megváltoztatását, és ami a legszomorúbb; nem is angolos nevet vesznek fel. Egy magyartól kérdi honosítása alkalmával a tisztviselő, hogy nem akarja-e nevét megváltoztatni? Mivel a kérdezett igennel felelt, a tisztviselő kérte, hogy betűzze ki új nevét. De ezt a jóember már nem tudta fejében tartani, ezért egy papírdarabról lemásolta az új nevét. Olyan új nevet választott, hogy ő az életben soha azt nem fogja tudni rendesen kiejteni! Így most nem tudja saját nevét rendesen kimondani.

Körünkből három fiatalember vett más nemzetiségből feleséget és mind a három elhagyott bennünket, magyarokat, felesége nemzetiségéhez ragaszkodván.

Nagyon fontos, hogy minden magyar a lehető legjobban megtanuljon angolul, de ez nem jelenti azt, hogy anyanyelvünket feladjuk, vagy éppen nemzetiségünket megtagadjuk.

Isten feladatot adott nekünk, hívő magyaroknak itt Amerikában is és ha mi feladatunkat nem végezzük el a még ittlévő magyarok között, más nemzetiségbeli nem fogja azt elvégezni.

Testvér! Nem véletlenül születtél magyarnak! Istennek terve van veled! Kérd az Urat a Saul-i kérdéssel: "Mit akarsz Uram, hogy cselekedjem?" És ha megjön a felelet, ne tanácskozzál testtel és vérrel, de légy engedelmes az Istennek!... Szolgáld új hazádat, ezt a drága, nagy országot teljes hűséggel, de szolgáld teljes hűséggel az Istent is, aki magyar lelkek megmentésére akar felhasználni Téged, aki szintén magyarnak születtél.

Fülöp Árpád

Jézus vagy Barabás?

Sokat írtak már arról, és még nagyon sokat lehetne írni, hogy mi indította az embereket azon gondolatra és érzésre, hogy inkább a gyilkos és lázongó embert kívánták szabadon látni, mint az ártatlan és szeretetteljes Jézust.

Azonban, próbáljuk a következő szempontból nézni az eseményt:

Barabás képviselte az emberi gyarlóságot, sőt ennél is többet, az emberi gonoszságot. Az önzést és az önérdeket. Képviselte az élvezetet és kényelem-vágyat, amely az emberben lappang. Tehát ő egy olyan ember volt, aki nagyobb szabadságot engedett meg magának azon érzések előtörésénél és megnyilvánulásánál, melyek többé-kevésbé megvannak az emberekben.

Jézus képviselte azon magas nívójú szent életet, amelyre Isten teremtette az embert és amelyre még bukása után is kívánja őt visszaemelni. Képviselte a szeretet és az önzetlenséget, amely egészen az önfeláldozásig vitte Őt. Képviselte az erkölcsi tisztaságot, amely nemcsak a bűnös lelkektől óvja meg az embereket, hanem egészen a tekintet és a gondolatok tisztaságáig mélyül. Igen, Ő képviselte az isteni természet megnyilvánulását az ember életében, amely csakis az önmegtagadás által és az emberi életnek az Isten akarata és irányítása alá helyezése által érhető el, amely állapot aztán teljes összeköttetésbe hozza az embert az ő Istenével.

Ezt az életet az emberek nem tudták megérteni, sem ennek értékét felfogni. Ez túl magas volt részükre. Inkább elítélték és a gonosztevő felmentésével igazolták, hogy az emberi természet mindig jobban hajlik a bűn felé.

Vajon ma különb a helyzet?

Vajon, amikor e két név által képviselt eszmék kerülnek az emberek elé, melyiket pártolják jobban? Elméletileg, a látszat szerint lehet, hogy Jézusét, de a valóságban és gyakorlatilag inkább Barabás mellett vannak és mivel Jézus jelenléte, vagy tanainak hirdetése kényelmetlenül hat a Barabás tanai szerint élőkre; a legjobb megoldásnak tartják Krisztus evangéliumának megvetését és önmaguk távoltartását mindazoktól, akik arról beszélnek nekik.

Ezzel azonban nincs megoldva a probléma senki részére, mert a választási felelősség továbbra is reánk nehezedik.

Igen, választani kell! Senki sem lehet semleges! Senki sem szolgálhat két úrnak, de viszont egyiknek szolgálni kell.

Az evangélium fényénél megismerhetjük mindegyiknek az igazi értékét.

Melyiket választjuk? Melyik vonz jobban bennünket? Jézus vagy Barabás?

Nagy István

FOHÁSZ ESŐÉRT, AHHOZ, AKI

"... a szélnek súlyt szerzett."
(Jób. 28. fej.)

Szellők a széles, keskeny utakon...
Kellemes, kedves és pajkos szelek,
Szószékek bíborát lebegtetők.
A padban fáradt, tikkadt emberek,
Nyelvük kiszáradt, lelkük elepedt,
Álmos-szomjasan várják az esőt.

A szél menetrend szerint kavarog...
Keveri az útszéli szemetet,
Leveri a tavalyi levelet,
— Nagy bűnbánattal zizeg az avar —
Megbök egynéhány kevély kalapot,
Ha az Úr előtt magát megadott
Alázattal köszönni nem akar.

Azt hirdetjük, hogy drága, szent vetés
A mindennapi igehirdetés,
Tökéletes a menete, váza,
Kínos, pontos készület az ára,
A hallgatóink mind megcsodálják,
Magnóra veszik, stenografálják,
Száll az ige reggel, este, délben,
De jaj, nincsen súly a szélben!
A parázna csak parázna marad,
Csak felhajtják a borospoharat,
Az okos szüzeket kinevetik,
Jairus lányát eltemetik.
Tolongnak hamis próféták után.
— A hű sáfárnak készül a horog —
S a naini ifjú — csínos huligán —
Gitárszó mellett sírba tántorog.

Illés szolgája parancstól űzve,
Rovom a Karmelt engedelmesen,
Várok az ígért viharra, tűzre,
De nincs felhő csak egy tenyérnyi sem
A nyáj züllik szerte a világban,
Akháb iszik, Jézabel kéjeleg,
S az istenáldott hívő családban
Sem születnek meg már a gyermekek.

Uram, küldj esőt,
Bűnünk verdesőt!
Uram, küldj vihart,
Zúgó zivatart!
Uram küldd Igéd, irts, pusztíts, pörölj,
Szavad legyen sziklazúzó pöröly,
Hatezer voltos lángod cikázzon,
Szívünk, a foltos felázzon!
Vagy, ha ez kevés,
Jöjjön jégverés,
De a szavakban szóljon Isten!
Sáros fertőből talpra segítsen,
Sebet gyógyítson, életet adjon,
Holt berkeinkben, hogy új fakadjon,
Új fű, új virág, zöldelő vetés!
Uram, könyörülj, jöjjön ébredés,
Hadd legyen szent az igehirdetés!

MISSZIÓ-MEZŐKRŐL

A KÖZPONTI M. B. NŐI SZÖVETSÉG tavaszi gyűléséről, melyet április 30-án tartott a Shaker-Téri Imateremben.

Hálával tartozunk az Úrnak, amiért ismét együtt lehetünk, hogy szolgáljunk neki és építsük egymást.

Kellemes volt hallani a változatos előadást a testvérnőktől, fűszerezve azokat felolvasásokkal és szóló énekekkel.

Külön meg kell említsem Werléné testvérnőt, aki a hivatalos előadó volt. Témája volt: *"Boldogság a békességben"*, melyhez alapul vette Mt. 5:9 versét. Nehéz boldogságról beszélni — mondotta a testvérnő — mikor azt látjuk, hogy a világ nagyon boldogtalan ma. Keresi bár a boldogságot, de nem az Úrnál, hanem az anyagiakban. Sajnos, de a hívők is ezt teszik sokan.

Megemlékeztünk az elhúnytakról is, akik már nem velünk és nem hozzátartozóinkkal vannak itt, hanem Jézussal és a mennybeliekkel. Őrizzük emléküket és magasztaljuk Istent azért, amit végeztek itt.

Köszönjük a Shaker-Téri gyülekezetnek a kedves vendéglátást. Munkánkat abban a reményben zártuk be, hogy ősszel ismét találkozunk.

Zeke Zoltánné

Révi Illés testvér emlékére

És hangot hallottam az égből, mely ezt mondta nekem: Írd meg: boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva, ezt mondja a Lélek, mert megnyugosznak fáradságuktól s cselekedeteik követik őket." *(Jel. 14:13).*

Szívem elszomorodik, amikor lesújtó híreket hallok. Ilyen érzést váltott ki nálam Révi testvér halálának híre is. Soha nem gondoltam arra, hogy valamikor nekem kell írnom az ő emlékére s így nincs is semmi adatom felőle, hanem csak emlékeim raktárából hozom, amit hozhatok felőle:

Valamikor 1910-ben találkoztam vele először. Kellemes, jó kedélyű fiatalember volt s ettől az időtől — többé-kevésbé — barátok is voltunk.

Az élet körülményei szétszórtak bennünket a szélrózsa különböző irányaiba úgy, hogy leginkább csak a konvención találkoztunk.

Lelkipásztori pályafutását 1930-ban kezdte, amikor Orosz István testvér ajánlatára meghívta az East Chicago-i gyülekezet prédikátornak. A gondolat az volt, hogy csak pár évig marad misszió-munkában, mivel nagy volt a prédikátor-hiány. De a gyülekezet úgy megszerette, hogy 10 évig maradt ott és mondhatom, sok eredménnyel dolgozott, szemináriumi tanulás nélkül, csak mint "laikus" ember, de törekvő, határozott, bátor és ami mindennél többet jelentett nála, nagyon szerette Megváltóját s így könnyen és örömmel dolgozott érte.

A negyvenes években hoztak határozatot a Bel Misszió Társulatok arról, hogy nem támogatják az idegen ajkú gyülekezeteket.

Fokozatosan vonták meg a segélyt úgy, hogy 1945-ben beszüntették. Testvérünk ott kellett hagyja a gyülekezetet.

Ekkor a Flint-i és Lansing-i (Michigan államban) két kis misszió hívta meg prédikátorának, ahol ismét lelkesedéssel dolgozott. Sajnos, nem tudott soká maradni, mert Amerikának a háborúba való beavatkozása megnehezítette a lelki munkát is. Ekkor tanyát vásárolt Flint és Saginó között s mezei munkával próbálta megkeresni kenyerét, de annyi sok nehézséggel, hogy sok esetben nem volt kenyér az asztalon. De ezen is áttörte magát Révi testvér.

Aztán 16 éven keresztül keveset hallottunk felőle. De az 50 éves konvenciói ünnepélyünkön jelen volt ismét. (Közben szolgálta a Florida-i magyar missziót is. Szerkesztő) Ezután találkoztunk konvenciónkon, de az utóbbi években már nem tudott megjelenni betegsége miatt. Kétszer volt operálva és sok szenvedés után rákbetegségben, 81 éves korában elhúnyt.

Révi testvér gyermekeit ismertem kicsiny korukban. Két lánya és egy fia volt. Első felesége Kiss Rozália volt, aki 1956-ban meghalt. 1958-ban ismét megnősült testvérünk és Petersburgba került lakni. Itt sújtotta le a betegség és felesége páratlan hűséggel ápolta, akit jutalmazzon meg az Úr minden fáradozásáért!

Kedves Révi Testvér!

Mi prédikátorok és laikusok, búcsúzunk tőled abban a tudatban, hogy rövidesen utánad megyünk.

Kegyelettel őrizzük emléked és kívánjuk, hogy nyugalmad legyen csendes és álmaid édesek! Ámen. Jövel Uram hamar.

Vér Ferenc

Az aratás a világ vége

(Folytatás a 4. oldalról)

őt és angyalait a Földünk levegőegébe. Jaj tehát a Földnek.

Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk ettől fogva, hanem a fejedelemségek ellen is, a hatalmasságok ellen, az élet sötétségének bírálói ellen, melyek a magasságban vannak.

Annak okáért vegyétek fel az Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon és mindeneket elvégezvén megállhassatok (Efézus 6:11-17).

Lucifer lázítására a mennyei angyalseregek egyharmadrésze fellázadt Isten ellen azért, mert Mihály főangyalt (aki egyedül olyan, mint az Isten) tette meg az összes mennyei Seregek Urává. Ezért kellett Mihály főangyalnak emberi testben legyőznie Lucifert, mégpedig az emberek részére három — emberileg lehetetlennek látszó dologban. 1. Az evési ösztönt, 2. a nemi ösztönt, 3. a hatalmi ösztönt megsemmisítenie önmagában, így győzte le az ördögöt, mert erre Lucifer és angyalai, de hódoló szolgái sem képesek.

Az a harc tehát, amely valamikor az égben kezdődött meg, a Földre lett áttéve és a két főangyal között itt már eldőlt. Most csak a bevégzését munkálják az angyalok és emberek. De ezt Jézus Krisztusnak már a mennyből adott kijelentése beszéli el példázatban a Jelenések könyvében, magyarázattal pedig a megígért Szentszellem szolgál nekünk. János ev. 16:1-16., kérem olvasni.

AZ ARATÓK AZ ANGYALOK

Az angyalok valóságos láthatatlan lények. A földi ember látóhatára ugyanis igen kicsi. Azért kell szemüveg, távcső, mikroszkóp, stb. Az angyaloknak két tábora van: A jó angyalok és a gonosz angyalok, éppen úgy, mint az embereknek is csak kétféle tábora van.

Dacára annak, hogy a jó és a gonosz között óriási a különbség, még is úgy van az angyalokkal is, mint nálunk embereknél, hogy a jókat összetévesztik a gonoszokkal.

A jók fehérek, világítanak. A gonosz fekete, sötét és parányi jócselekedet nincsen benne, mert minden csak látszat, tudva, vagy tudatlanul végzett képmutatás!

Honnét van ez a megdöbbentő vakság és esztelenség, hogy a két végletet ily könnyen lehet összetéveszteni? Mert az ördög átváltoztatja magát a világosság angyalává!

A világosság angyalai szépek, igazak és jók. Az ember látja a szépet és jónak is képzeli. Látja a jót, de nem vizsgálja meg, hogy az igaz-e? Mert csak az jó, ami igaz és csak az a szép és jó, ami igaz is és nem hazug.

Ilyen szűk helyen csak néhány példát lehet bemutatni a Szentírásból a jó angyalok szolgálatáról. Tábort jár az Úr angyala az Őt féltők körül. Az a hívő, aki inkább Istennek engedelmes, mint embereknek, soha nem jut nagyobb megpróbáltatásba, mint azt elszenvedhetné, mert az angyalok tábora veszi körül.

A hitetlent a képmutató angyalok veszik körül, ezek sokban segítik terveiben, de mivel a halál angyalai, még földi életet sem adhatnak, nemhogy örök életet. Még a földi életet is csak megrövidíteni tudják híveiknek.

Jákób jó angyallal küzdött, mert úgy gondolta, hogy ő csak ismeri elég jól Ábrahám-Izsák Istenét. Felismerjük-e, hogy mi is hasonlóképpen cselekszünk mindaddig, míg belegörnyedünk magabiztosságunkba? Mert ha Istennel győzők akarunk lenni (Izrael nevet kapni) akkor először magunkat kell megsemmisíteni, megalázni.

A gonosz angyalok a golgotai győzelem óta csak a Föld légkörében dolgozhatnak, hogy a kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek. A jó angyalok a nagyhatalmaknál nagy követséget tartanak és sok esetben elforgatják a nemzetek tanácsát.

(Folytatjuk)

Kész van az én szívem

(ZSOLTÁR 57:8 v.)

Kész van az én szívem
neked énekelni,
lanttal és hárfával
rólad zengedezni.

Kész van az én szívem
megalázkodásra.
befelé nézésre,
igaz bűnvallásra.

Kész van a szívem
szolgálni, szeretni,
aljas hízelkedést
gyűlölni, megvetni.

Készen van a szívem
vallást tenni Rólad,
hogy szent szerelmedről
midenkinek szóljak.

Készen van a szívem
másokat meglátni,
sebeket kötözni,
bánatvölgyben járni.

Kész van az én szívem
hirdetni az Igét,
megnyerni Jézusnak
sok bűnösnek szívét.

Kész van az én szívem
senkit nem bántani,
sőt minden emberben
testvéremet látni.

Uram, kész a szívem arra,
hogy kész legyen,
hogy Tetőled áldást
és kegyelmet vegyen.

Készen van a szívem
Teneked engedni,
a Táborhegy ormán
Veled együtt lenni.

Készen van a szívem
minden szenvedésre,
szenvedések árán
békesség szerzésre.

Készen van a szívem
a békét munkálni
s ezért mindenfelé
követségben járni.

Készen van a szívem
meleg kézfogásra,
mást megvigasztaló,
szelid mosolygásra.

Kész van az én szívem
kalapot emelni,
Kicsit, nagyot, szegényt
egyaránt tisztelni.

Kész van a szívem
pokolra is menni,
ha lehetne onnét
lelkeket menteni.

Készen van a szívem,
Uram, a halálra,
átalmenni innét egy
másik világra.

Kész van szívem,
és még sincsen készen...
Uram, arra kérlek,
tedd késszé egészen.

Dr. Ecsedi Aladár (Új Élet, 1958.)

KRISZTUS MINDENEK FELETT

(Folytatás az 1. oldalról)

lek birtokosai vagyunk. De megmagyarázni és meghatározni a lelket nem tudjuk. Csak annyit tudunk, hogy a lélek az a részünk, amelyik nem a test; és azt érezzük, hogy gondolatunk mögött ott rejtőzik, mint egy titkos hadvezér, akit nem látunk, csak a parancsait teljesítjük.

Pált nem érdekelte az elmélet, a hangzatos mondás. Egyszerűen és érthetően kijelentette: testemben fog magasztaltatni Krisztus! Ezzel egyrészt érthetővé tette a krisztusi szolgálat lényegét és természetét, másrészt tág teret nyitott Krisztus dicsőítése lehetőségeinek.

Érzitek, hogy ezt a szent munkát, Krisztus magasztalását kivetve a *vallásból és az egyházból, kivetve a templomból, függetlenítette a napoktól és az időtől,* s bebizonyította, hogy ehhez a hívői kötelesség teljesítéséhez nem kell *sok*, nem kell *más*, csak egy: *én*. Most már templom lehet az otthon, szentek lehetnek a napok, és Krisztust dicsőítő szolga lehet minden megváltott ember. Nem kell másoktól várni az Úr dicsőítését, nem kell a lélekre bízni az Úr magasztalását. Elvégezhetjük mi, amíg élünk, testünkben. Magasztaljuk igy Őt!

III.

"Nagy bátorsággal fog magasztaltatni Krisztus..." Íme itt van az erős elhatározás példája. Mintha így írna: *ha mondom, meg lesz!* Nagy bátorsággal? Halált megvető bátorsággal. Akár életemben, akár halálomban. *Még ha belehalok is!*

Ezt a kijelentést megérti a magyar. Pedig ebben nem volt magyar virtuskodás, ámbár a magyar virtus világhírű. Ez egy szent erőtől duzzadó, lángoló kifejezés. Pál bele is halt, de Krisztus nevét felmagasztalta. A világviszonylatban jelentéktelen kis tartományi székhelyből, Jeruzsálemből a hatalmas Rómába jutott Krisztus neve s ott a milliós városban feljutott a csúcsra, a császár udvarába. Kell ennél jobb példa és hathatósabb bátorítás?

Ismételten hallunk egy kifejezést közösségünkben. Sajnos én is használom: *ma már nem lehet!* "Új gyülekezet alapításáról ma már *aligha* lehet szó." "Misszióink számbeli erősödésére *nem lehet* számítani." "Az ifjú magyar nemzedékre már *nem lehet* építeni." De, megvizsgáltunk-e minden lehetőséget, hogy Krisztus neve még magasztalhassék magyarul?

A north-carolinai Murfreesboro városkában van egy gyár, ahol 400—500 munkás vékás kosarakat gyárt. Ezek a fakosarak ma már nem olyan kelendők, mint 5—10 évvel ezelőtt voltak. Erős, kemény papírlemezekből készült ládákat kedvel a vásárló közönség. A gyár vezetői látták, hogy a fából készült kosarak gyártását előbb vagy utóbb be kell szüntetni. Mit tegyenek? Állítsák le a gyárat, csukják be a kapukat? Nem! Az üzletemberek ilyenek. Ha egyik cikket nem érdemes gyártani, gyártunk mást! Elkezdték gyártani a masonite néven ismert erős falemezeket. Először 8 órát, azután 16 órát, s most 24 órát dolgoznak.

Ha a világ fiai okosok a jó üzletért, *miért ne lehetnénk okosak mi is Krisztus ügyéért?* Nem arról van szó, hogy több gyülekezetünk legyen, hanem arról, hogy Krisztus nevét valamiképpen magasztaljuk.

Hadd hívjam fel a figyelmet arra, hogy az Úr most kezünkbe helyezte a világszerte élő magyar baptista testvéreink vezetését. Tőlünk várják az otthonuktól elszakadt testvérek a buzdítást, az összefogó kapcsot.

Adjuk ezt meg nekik az Úrért!

Az Egyesült Államokban szórványokban élő hűséges baptista atyafiak várják a biztatást. Adjuk meg nekik élő szóban, írásban; közvetlen, közvetve. Imaközösségeket még mindig lehet alakítani. Egy öt tagból álló imaközösség még mindig több erőt képvisel, mint egy 50 tagból álló széthúzó gyülekezet.

Tegyük össze eszünket és szívünket. Több fej többet tud, több szív többet érez. Az Úr nem szorított minden bölcsességet és lelkesedést egy emberbe. Fogunk találni új útakat, nyerni fogunk gondolatokat, látni fogunk új lehetőségeket s a lankadó szívek új erőre kapnak.

Amerikai magyar szent virtus: még ha belehalunk is, ne adjuk fel a harcot! Hadd magasztaltassék Krisztus neve magyar baptista közösségünk munkája által.

Ahogy én láttam a konvenciót

Néhány szóban próbálom belefoglalni megfigyeléseimet az A.M.B.Sz. évi konvenciójáról, amelyen az Úr kegyelme és a testvéri szeretet folytán résztvehettem ez évben.

1. A testvériség érdeklődését bizonyítja, az Úr országának ügyei iránt az, hogy több mint száz volt a beiratkozottak száma, akik az ország különböző részeiről jöttek össze — közelről és távolról — de tudunk olyanokról is, akiket a betegség visszatartott.

2. Mégegyszer bebizonyosodott az, hogy a Jézus Krisztusban való szeretet képes összekötni a szíveket és ami nem lehetséges a világ fiai között, az megvalósítható Isten gyermekei között.

3. Az is tapasztalható volt, hogy az összevont program egyes alkalommal ellenségévé vált némely ügy jó megtárgyalásának. Viszont más "bővebb felvilágosítások" még jobban összetorlaszolták a programot.

4. A különböző ajánlatok előterjesztésében és tárgyalásában érezhető volt az Úr ügye és az A.M.B.Sz. jövője iránt való érdeklődés.

5. A Szövetség hajójának kormánya — emberileg — tapasztalt kezekben volt és maradt, de hiányzanak ifjabb erők, akik a tapasztaltak mellett gyakorolhatnák magukat, hogy a kellő időben átvehetnék a Szövetség kormánykerekét.

6. Az is látható volt, hogy amikor megvan a békességre való igyekezet, és az egymás megbecsülésére való hajlam, sokat lehet elérni az egyetértés terén és igazi örömet és megelégedést hoz mindenki részére az elvégzett munka.

7. Ismét megvalósultak az énekiró szavai: "Az egy akarat, az egy indulat, hatalmas művet visz véghez." A Detroiti Első Magyar Baptista Gyülekezet tagjai bizonyságát adták annak, hogy habár kevesen vannak is, de egy akarattal magukra vállalták egy konvenció fogadását és ellátását. Pásztor és gyülekezet összefogva — bár sokat fáradtak és dolgoztak — elérték céljukat és elsőrendű fogadtatásban részesítették a konvenciót, amiért elismerés illeti meg őket.

"Minden lehetséges a hívőnek"...

8. Végül hálát adok az Úrnak azért, hogy megengedte ezen áldásos összejövetelen résztvenni és az igazi testvéri szeretetet élvezni, úgy a konvenció alatt, mint már előzőleg a torontói magyar baptista táborban.

Az Úré legyen a dicsőség mindenért

Nagy István